

mijmering / clown

‘Ik krijg steeds vaker het gevoel dat ik niet meer in deze wereld pas’, zei de aardige oude dame. ‘Zou dat met mijn leeftijd te maken hebben?’ Ze klonk bezorgd. Ik voelde met haar mee. Mede vanwege het feit dat we ons de luxe van de gedachte ‘het zal

mijn tijd wel duren’ in een welvarend land als het onze nauwelijks nog kunnen veroorloven. We worden immers steeds ouder in goede gezondheid, met de bijbehorende mobiliteit. Fervent theaterbezoeker als ze is stoorde de dame zich meer en meer aan de platheid van veel voorstellingen. Aan de oppervlakkigheid, aan het schreeuwerige en het hype-erige.

Ook ik stel me regelmatig die vraag. En ik heb de neiging om ‘m met ‘ja’ te beantwoorden, hoewel het in mijn geval zo is dat ik bovenstaande kwalificaties nóóit heb kunnen waarderen. Ik vond platheid toen ik jong was al niet leuk, evenmin als lawaai en met de massa meelopen. ‘Weet je wat het is’, probeerde ik, ‘als je ouder wordt leer je beter onderscheiden, je krijgt meer gevoel voor wat er wel en niet toe doet.’ Over de avond waarop dit gesprekje plaatsvond hadden we overigens geen klagen. In zijn eigen kleine theater speelde clown Arno Huibers zijn programma ‘Hommage aan de clown’. ‘Toch niet zo’n grappenmaker met een rode fopneus op hè’, vroeg die van mij, die meeging omdat hij er niet onderuit kon. Rode neuzen waren er in overvloed, aan het einde van de voorstelling vielen ze bij bakken uit de hemel. Ze vormden een apotheose met een knipoog: wie de clown in zichzelf niet wil zien, die doet zichzelf tekort.

Het was een voorstelling van het kleine gebaar. Van de treffende mimiek, van drama in een notendop. Van fantasie en creativiteit. Van de verwachte en dan toch aangename grap, van de kleinheid en de grootheid van de mens.

We vonden elkaar na afloop, de dame en ik en we waren blij. ‘Zie je wel, zo kan het ook’!